

Szabó Veronika

Ha nem nyersz, haza ne gyér'!

A tanárok felkészülten vártak a farsangi délután résztvevőire. Két oldalra húzták a széles fa harmonikaajtót, s egybenyitották az iskolaépület két darab tantermét. A padokat szakszerűen a falakhoz állították, csupán az ülőalkalmatosságok és egy asztal jelentette az esti bútorzatot. A gyerekek hetek óta izgatottan tervezgették saját jelmezeiket, de a világért sem árulták el egymásnak, hogy ki mi szeretne lenni. A bevonulás íratlan szabálya volt a felismerhetetlenség.

Aranka tavaly varázslónak öltözött, amivel megnyerte a jelmezversenyt. Idén úgy döntött, nem öltözik be, viszont a bálon mindenképpen részt vesz.

- Gyere, itt van egy forint, vegyél magadnak tombolát! Hátha nyersz! – nyújtotta felé édesanyja a pénzt.
- De jó! Köszönöm!
- Érezzétek jól magatokat!

Aranka elindult. Nem lakott messze tőlük Marika nevű osztálytársa, akinek soha nem volt jelmeze. Nem engedték neki.

- Anyuka! Tessék már adni egy forintot! – kérlelte anyját.
- Minek az tenéked?
- Tombolára!
- Nem adok!
- Ó, tessék már adni! Mindenki vehet tombolát, csak én nem?
- Úgyse nyersz, minek adjak?

Piri néni végül Arankához fordult.

- Neked adott anyád?
- Adott.
- Oszt ha nem nyersz?
- Akkor se lesz semmi baj. Nem nyerhet mindenki.

Az asszony keserves kinnal döntötte el, hogy vehet az ő lánya is tombolát, ha már a másé is vesz.

- Na, ne! Itt van egy forint, osztán ha nem nyersz, haza ne gyér'! – rikácsolta.

Jó hangulatban kezdődött el a teltházas farsang. Jelmezekbe öltözött derűs kis gyerkőcök vonultak végig a közönség és a zsűri előtt.

Az eredményhirdetés után lemezjátszóról szólt a talpalávaló.

Elérkezett a tombolasorsolás ideje. Különféle tárgyak találtak gazdára, majd tulajdonosára lelt a főnyeremény, az édességekkel megtöltött csemegekosár.

- Százkilencvenhatos! – kiáltotta tanár bácsi, amire Aranka boldogan kapta fel a fejét.
- Arankám! Te nyerted? – kérdezte örömmel a nevelő.
- Igen én! – felelte a lány.
- Bontsd már ki! Adjál már belőle! – sereglettek köré a kíváncsi lurkók.
- Most nem bontom ki! Hazaviszem! – válaszolta Aranka, s szinte menekülve az őt követő gyerekcsapat elől, barátnőjével és testvérével gyorsan útnak eredt.

Kiléptek a kapun, majd haladtak tovább a koromsötétben.

Marikában úrrá lett a félelem. Nem a sötétségtől. Járása egyre lassult, húzta az időt.

- Tedd el ezt a csokit! Mondd, hogy te nyerted! – adta jó szívvel át az édességet Aranka.
- Köszönöm! Legalább nem kapok ki!
- Jól van! Bekísérlek a házba, aztán megyek.
- Nem muszáj!

– Rendben!

Aranka rájött, hogy jobb is ez így. Szülei és testvérei körében hatalmas volt az örvendezés a körbeállt kosár mellett.

Piri néni az ágy szélén üldögélt. Fia és a fiatalabbik lány csendesen játszott.

– Megjöttem! – lépett be Marika.

– Oszt nyertél valamit?

– Egy csokit! Itt van!

Az asszony kibontotta, letört magának egy szeletet, majd megkínálta egy-egy darabkával gyermekeit. Aztán újabb szeletet tört magának. A többit visszacsomagolta.

Maradjon belőle holnapra is...